

σαρμόνικας· ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τῆς ἀριστερᾶς δεδεμένον τὸ ῥόπαλον τῆς γρανκᾶσας συγκοινωνεῖ μετ' αὐτῆς μεθοδικώτατα, οἱ πόδες τοῦ θέτουσιν εἰς κίνησιν τὰ ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ ζήλια, ἀνασειομένης τῆς κεφαλῆς ἤχουσι τὰ κρόταλα, καὶ συγχρόνως ἐργάζεται τὸ στόμα, ἀποσπῶν ἐκ τοῦ αὐλοῦ λιγυρωτάτους ἤχους. Τὸ θέαμα εἶνε τόσο ἐλκυστικὸν καὶ ἀξίζει νὰ τὸ ἀπολαύσωμεν, ἔστω καὶ εἰς τὸν δρόμον, ἐν ἑλλείψει θεαμάτων τῆς προκοπῆς.

ἩΣΥΧΙΑ

Εἰς ὅλα ἡσυχία, καθένας μᾶς κοιμάται,
καὶ ἡ βουλή δὲν θέλει νὰ μᾶς συνειδησῇ,
καὶ σκέπτονται οἱ τόσο σοφοὶ μᾶς Ἰπποκράται
νὰ στείλουν πρὶν τῆς ὥρας τὸν γέρο νὰ 'συχᾶσθῃ.
Τί ἔχει, τί δὲν ἔχει κανένας τῶν δὲν ξέρει,
καὶ δὸς του σοῦρα φέρετα καὶ δὸς του νταραβέρι.

Γιατροί μου, ἓνας κι' ἄλλος 'στοῦ δόκτορας φωνάζει,
ἀφῆστε κι' ἓνας ξένος τῆ γνώμη σου νὰ πῆ,
καὶ μία ξένη γνώμη καθόλου δὲν πειράζει,
κι' οὔτε κολλᾷ καμμία 'στὴ ράχη σας 'ντροπή.
Γιὰ τὸ Θεὸ, σοφοὶ μᾶς, ἀκούστε καὶ ἄλλη γνώμη,
καὶ εἴμπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ γέρος μᾶς ἀκόμη.

Καὶ οἱ γιατροὶ φωνάζουν — Ἠἦ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι!
νὰ πᾶν χαμένα τόσα συμβούλια καὶ κόποι;
θὰ 'ντροπιασθοῦμε ὅλοι μὲ μία τέτοια πράξι,
καὶ ἡ Ἑλλάς θὰ γίνῃ ρεζίλι 'στὴν Εὐρώπῃ.
'Ἡ ἰδική μᾶς γνώμη κι' ἡ ἐπιστήμη φθάνει,
κι' ἀπ' τὴν Ἑλλάδα πρέπει ὁ γέρος νὰ πεθάνῃ.

Κι' ὅσο ἀδυνατίζει ὁ προσφιλέας μᾶς γέρος,
τόσο ὁ σὶρ Τρικουπῆ παχαίνει καὶ ντουρόνει,
γελᾷ 'στὸ πρόσωπό του ὁ διπλωμάτης ἔρωε,
καὶ τρώγει σ' ἓνα κι' ἄλλο ὁμογενοῦς σαλόνη.
Δὸς του ἀπ' τὸνα μέρος σαλόνη καὶ σουπέδες,
καὶ δὸς του ἀπὸ τᾶλλο μετζήτια κι' Ὀσμανιέδες.

Κοντὰ εἰς τὸν Τρικουπῆ παρασημοφοροῦνται
κι' ὁ Μάνδαλος ὁ βλάμας κι' αὐτὸς ὁ Μπουλεῖλας,
καὶ ἔτσι μὲ τοὺς Τούρκους σφικτότερα κρᾶτουνται
αἱ φιλικαὶ μᾶς σχέσεις, καὶ χαίρει ἡ Ἑλλάς.
'Ἐμεῖς σταυροὺς Σωτήρος, καὶ Ὀσμανιῆ ἐκεῖνοι,
γιὰ δώδεκα αἰῶνας θ' ἀσφαλισθῇ εἰρήνη.

Εἰς ὅλα ἡσυχία, Ῥωμιοὶ μου τσελεπῆδες,
μᾶς τέρπει τὴν ἡμέρα ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου,
τὴν νύκτα τὸ φεγγάρι, χοροὶ καὶ ἑσπερίδες,
κι' ἐνὸς σοφοῦ σκακράδου τὸ «Μέλαθρον Ἰλίου».
Μὰ μὲς 'στὴν ἡσυχία μᾶς ἐξυπνᾷ λιγάκι
ἡ προσφυλῆς Πρωῖα μὲ τὸν Δημητρακάκη.

Σουρῆς.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΖΩΗ

Αἱ Ἀθῆναι τὴν δευτέραν τὸ πρωὶ ἦσαν ἀδιάθετοι. Μετὰ τὴν ἀργίαν τῶσων ἡμερῶν ἐξημέρωσεν ἡ δευτέρα ἡμέρα ἐργασίας, μαθημάτων μελέτης, κόπων. Ἐργάται, ὑπάλληλοι, μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι ἐφαινοντο προβάλλοντες ἀπὸ τὰς θύρας τῶν οἰκῶν τῶν μετὰ στόματα χαμαίωμενα καὶ ὀφθαλμοῦς ἐξοιδημένους, μὲ ὄψεις χωμένες ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν περιλαιμίων τῶν παλτῶν καὶ χεῖρας τρυπωμένες εἰς τὰ βᾶθη τῶν θυλακίων. Καὶ ὅμως μετ' ὄλην τὴν νωθρότητα δεκαπενθήμερου ὀνηρίας ὅλοι ἔσπευδον τὸ βῆμα ἐνεκεν τοῦ ψύχους. Ἡ πόλις ὅλη μετεῖγεν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ τῆς καταστάσεως τῶν κατοίκων τῆς, ἐξύπνησε καὶ αὐτὴ μὲ τὸ μαχμουροῦκί τῆς. Τὴν νύκτα ἡ παγωνιά εἶχε στολίζει τοὺς δρόμους τῆς μὲ κρύσταλλα. Ἀὐρ δὲν ἔπνεε καθόλου καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας οἱ ἀτμοὶ εἶχον πικνωθῆ καὶ εἶχον θολώσῃ. Καὶ ἐπεκάθητο οὕτω ἐπὶ τῶν στεγῶν καὶ τῶν πέριξ λόφων ἀποστίλθοντες εἰς τὸν ἥλιον ὡς πελώρια κατὰψυχρα παγωτὰ τὰ ὁποῖα ἐνόμιζέ τις ὅτι ἠμποροῦν νὰ κοποῦν μὲ τὸ μαχαῖρι.

Αἱ δωρεαί. Ἐκ τῆς παγωνιάς ἔπαθον καὶ αὐταὶ αἱ κακόμοιραι, καὶ τὴν δευτέραν ἡ Νέα Ἐφημερίς ἤλθε νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι πῶς τοῦ σιῆρ Τζωρτζῆ, λέει, τοῦ Κορωνιοῦ ἐν τὸ ξέρουμε καὶ σίγουρα ἂν ἔδωκεν τὰς πενήντά του, καὶ τοῦ μισοῦ Ἀντριᾶ ὅτι πῶς ἐν εἶνε κατὰ πῶς τὸ λέγανε ἐκατὸ τῆς, πῶς ἐπῆρ' ἀπάντω τοῦ τὸ γλαπὶ τῆς ἄλλης πτέρυγος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Βλέπετε ὁ Εὐαγγελισμὸς αὐτὸς εἶνε καὶ πουλι, κουκουβάγια—μὲ πτέρυγας.

Μερικοὶ ἐν τούτοις λέγουσιν ὅτι καὶ ὁ σιῆρ Τζωρτζῆ; ἔδωκε ταῖς πενήντα, μὰ τὸ κρατεῖ κρυφὸ ὅσο ποῦ νὰ πὸ στρίψῃ τὴν παρασκευὴ νὰ μὴ τὸν φορτωθοῦν καὶ ἀπ' ἄλλο νὰ δώσῃ.

Ὁ Χορὸς τοῦ Παρνασοῦ φέτος θὰ γίνῃ, λέγουσιν, ἑλλείψει καταλήλου οἴκου ἐνταῖθα, θὰ γίνῃ... εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὸ μέγα Ξενοδοχεῖον ἐκεῖ. Ἡ ἰδέα εἶνε ὠραία, ἡ ὠραιότερα ἀφ' ὅσας ἐβγήκαν ἕως τώρα ἀπὸ τὰ πενήντα κεφάλια—τυρὶ—τοῦ Παρνασοῦ. Κάμετε τὸν χορὸν σας εἰς τὸ Φάληρον, κοντὰ εἰς τὴν ἀροθλασσιᾶ, μίαν καλὴν καλὴν ἀνοιξιᾶτικὴν ἡμέραν τοῦ Φεβρουαρίου, χωρὶς ξετραχλίσματα καὶ ἀνασκουμπώματα τῶν κυριῶν, χωρὶς καμαριέρικα φράκα καὶ ἄσπρους λαιμοδέτας τῶν κυριῶν, καὶ σὰς ὑποσχόμεθα νὰ ἔλθωμεν ὅλοι μᾶς, χωρὶς νὰ ἔχωμεν δὲ ἀξιώσεις ὅτι θὰ σὰς κάμωμεν χαλάστρας, μὴ φοβείσθε!

Υ. Γ. Οἱ Παρνασιδαὶ φθονήσαντες δόξαν Δαμαλᾶ θὰ κάμωμεν τὸν χορὸν του. . . . εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

Τῶν Κυριῶν μᾶς τὰ μικρὰ, τὰ σουρωτὰ, τὰ ἀφρώδη ἐπανωφοράκια μ' ἔχουν ἐνθουσιάσει. Εἶνε τόσο χαριτωμένα, ἀπλᾶ, ἡμερα, μετέχουν ὀλίγον ἀπὸ τὰ μακαρίτικα ἐκεῖνα καθὼρ τῶν ἀνδρῶν, ὁμοιάζουν ὀλίγον καὶ μὲ ἱπποτικὸς μανδύας, καὶ τέλος πάντων εἶναι κομψότατα. Κολακεύουν ὅλα τὰ σώματα· αἱ ἰσχνὰ φαίνονται εὐσαρκότεραι· αἱ παχεῖαι ἀβρότεραι. Αἱ ἀνωμαλῖαι τοῦ σώματος καλύπτονται, καὶ αἱ στορογγυλότητες ἐπιδεικνύονται μᾶλλον σφαιρικαὶ καὶ τελειότεραι. Σὰς καμαρόνω, ἀγαπᾶται